

Srdce na prodej

RADKA ZADINOVÁ

Srdce na prodej

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Zadinová
Srdce na prodej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

RADKA ZADINOVÁ

Srdce na prodej

RADKA ZADINOVÁ

Srdce na prodej

Vzdechy

*Dny plynou v bílém tichu vpřed
a noci přede dveřmi stojí.
Když srdce nechce odpouštět,
rány se nikdy nezahojí.*

*Dny v tichu nepřiznaných chyb
kráčí vstříc neznámému osudu.
V touze to nějak napravit
po vzoru Diogéna lezeme do sudu.*

*Jenže ty odtajněné hříchy,
co tajíme snad jen z předstírané pýchy,
nás pořád budí ze spaní.*

*Do sudu vrchem stejně teče,
svým chybám nikdo neuteče,
tak k čemu je pak skrývání.*

Část první

... když srdce nechce odpouštět

*J*e mi osmnáct a víc než polovinu svého života vlastně nežiju. Jen to úspěšně předstírám. Jediný, kdo to o mně ví, je moje mladší sestra, která už deset let nepromluvila. Tedy až donedávna...

My dvě toho o sobě víme víc než dost, abychom před sebou nic nepředstíraly, ale někdy to stejně děláme. U mě jde o zvyk, kterého už se zřejmě nikdy tak úplně nezbavím, i když teď už vlastně nemám co skrývat. Dominika to dělá kvůli mamince. Nechce jí přidělovat starosti, kterých má máma víc než dost.

Byl to mámin nápad, přivést sem Juditu i s jejím děsivým dítětem. Celé ty roky máma trpěla výčitkami svědomí, a přitom jako jediná neměla důvod si něco vyčítat. My ostatní jsme bez viny nebyli. Včetně Judity.

Nemohla jsem Juditě odpustit, co udělala. Ale to, co jsem udělala pak já, bylo ještě horší. Možná mě omlouvá věk, možná nevědomost, protože jsem netušila, co se může

stát. Ale ani tyhle argumenty mě nikdy nepřesvědčily, abych o své vině promluvila.

Jako by ve mně ta slova zamrzla. Stejně jako Dominika jsem mlčela a obě jsme svou vinu táhly za sebou jako těžké okovy, zadírající se nám do kůže a ohýbající nám hřbety. Někdy mám dojem, že se těch okovů stejně nikdy nezbavíme. Ani ona, ani já.

Už navždycky se budeme životem ubírat shrbené pod tíhou viny a bičované výčitkami, které se nedají umlčet.

Dokážete si představit, jak těžké je každé ráno vstát a vědět, že to nikdy neskončí?

Pokaždé když ráno otevřu oči, vím, že se nic nezměnilo. Srdce mi sevře ledový krunýř z oceli a teprve pak dokážu vstát a předstírat, že jsem pořád stejná. Stejná jako ta osmiletá holka, která si toho dne hrála v zahradě se svou mladší sestrou a malou sestřenicí. Která na obě měla dát pozor.

Ale kterou víc zajímalo to, co se dělo za naší zahradou.

Tehdy jsem si myslela, že to, co vidím, je to nejhorší, co se mi v životě může stát. Později jsem pochopila, jak život dokáže být ironický. To nejhorší mělo teprve přijít...

Vrátila jsem se na zahradu pro Dominiku. Potřebovala jsem, aby někdo viděl to, co já, a řekl mi – já nevím. Že to není pravda, že se mi to jen zdá, že jsem to jen špatně pochopila...

Ale když jsme dřepěly v houští a zíraly do zválené trávy, kde leželi ti dva, nazí a objímající se, věděla jsem, že je to přesně tak, jak si myslím.

V té chvíli jsem Juditu skutečně, nefalšovaně nenáviděla. A přála jsem si, aby jí někdo ublížil úplně stejně, jako ona ublížila mně. Dominika to asi nechápala, alespoň podle

výrazu, se kterým na ty dva zírala, ale já jsem tušila, že tohle všechno mění.

Ten okamžik skutečně změnil všechno, co jsem doposud znala. Celý náš svět. Už nikdy nebyl stejný a já také ne. Zmrazila jsem v sobě všechny city, zadupala jsem všechno, co by mě kdy mohlo zabolet, někam hodně hluboko, někam, kde se to úspěšně ztratilo a dnes už ani já netuším, jak najít, co mi chybí.

Když jsem se pak dívala na Juditu a slyšela, jak vřeští, věděla jsem, že se stalo přesně to, co jsem si před malou chvílí přála. Jenže úplně jinak. Mou vinou.

Přáli jste si někdy vrátit čas? Změnit, co se stalo?

Já mockrát. Nikdy se mi to nepodařilo.

A zrovna tak jsem se za ty roky snažila zapomenout. Snažila jsem se tvářit, že s tím, co se Juditě stalo, nemám nic společného. Že za to nemůžu. Že si to zavinila sama. Ale kdykoli jsem se podívala na svou mladší sestru, věděla jsem, že si jen něco nalhávám. Protože stejně tak jako já, i ona věděla, kdo to zavinil. A žádná z nás tomu nedokázala utéct.

Svazovalo nás to a zároveň nás to rozdělovalo.

Někdy jsem nenáviděla sebe, někdy ji. Někdy nás obě. Ale nejvíc jsem nenáviděla Juditu.

A pak ji máma prostě přivedla k nám domů. Co jsem mohla dělat?

A tak jsem dělala to, v čem jsem byla dobrá. Vysmívala jsem se všemu a všem, budovala si kolem srdce tvrdý krunýř a v noci utíkala co nej dál od toho všeho.

Ale stejně jsem nikdy nedokázala utéct dost daleko. Ať jsem se hnula, kam jsem chtěla, vždycky jsem za sebou

vlácela své vyčítavé já, které mi nikdy nedovolí zapomenout a které mě před pár dny konečně donutilo promluvit.

Čekala jsem, že když to konečně přiznám, něco se změní. Čekala jsem, že se mi uleví.

Ale neulevilo.

Dívala jsem se na Juditu a na její dítě, které mohlo žít. Které by žilo, kdybych Lidušce tehdy nedala tu karamelu. Co mě to jen napadlo?

Chtěla jsem, aby zmlkla, aby její křik někoho nepřilákal na zahradu. A přesně to se stalo. Sotva jsem Lidušce strčila bonbón do dlaně, přestala křičet a rozzářila se. Tuhle vzpomínku se v sobě snažím uchovat. Její tvář v té chvíli, kdy jsme od ní odcházely. To, jak se na mě s vděčností dívala. Jak byla šťastná.

A tady moje vzpomínky zamrznou, dál nepokračují. Nechci vzpomínat. Nechci se do té chvíle vracet a znovu všechno prožívat. Jenže se tam stejně vracím – a se mnou i všichni ostatní.

Stojíme znovu na zahradě, díváme se na Juditu a slyšíme, jak vřeští. A všichni víme, že tohle už se nezmění. Nedá se to přepsat.

Člověk nikdy neví, která událost mu změní život. Možná je to tak v pořádku. Protože kdybychom to věděli, zbláznili bychom se všichni. Já šílím už spoustu let, tiše, uvnitř sebe. Nikdo to netuší, nikdo neví, jak moc mě ta chvíle poznamenala. Jak moc mě poznamenala vina...

Ani nevím, proč jsem tehdy nepřiznala, co se doopravdy stalo. Ze strachu? Z hrůzy, která mě svírala svými pařáty?

Netušila jsem, že Dominika viděla Lidušku umírat. O té chvíli v zahradě jsme spolu vlastně nikdy pořádně

nemluvily. Nejspíš jsme doufaly, že když budeme mlčet, dokážeme na to jednou doopravdy zapomenout. Ale to se samozřejmě nestalo.

Pořád si vzpomínáme.

Ona na svou vinu a já na tu svoji. Jsme jako Sisyfos, vláčíme těžký balvan na vrchol hory a vždycky těsně předtím, než ho tam dotlačíme, nám vyklouzne a řítí se dolů. A ničí veškeré úsilí, které jsme vynaložily, abychom se toho prokletí zbavily...

Domnívám se, že moje malá sestra konečně našla způsob, jak se s tím vyrovnat. To, že v sobě po tolika letech konečně sebrala odvalu a promluvila, znamená, že je na dobré cestě.

Já jsem uvízla někde v předpekli.

Sice jsem to dokázala přiznat, ale vlastně se nic nezměnilo. Pořád se snažím vystrkat ten balvan na vrchol hory a pořád se mi to nedaří. Možná nikdy nenajdu rozřešení. A divím se vůbec?

Copak se tohle dá odpustit? Zapomenout?

Takže místo aby se mi ulevilo, zatvrdila jsem se ještě víc. Všechno v mém životě je špatné. Možná proto, že ta špatná jsem já.

Je jen jeden způsob, jak na krátkou chvíli uniknout z toho nekonečného bludiště vzpomínek a viny.

Nepomáhá to vždycky a nevydrží to dlouho, ale aspoň na pár hodin dokážu být někým jiným. Někým, kdo se dokáže přenést přes svůj vlastní stín, kdo dokáže zapomenout. I kdyby jen na chvíli.

Snažím se vyhnout očištění, ve který se můj život proměnil, jak to jen jde. Ale ne vždycky se mi to daří.

Nemůžete sami před sebou utíkat donekonečna. To prostě není v lidských silách. A v těch mých už vůbec ne. Tak moc bych se chtěla zastavit. Znovu se nadechnout, znovu začít žít. Zbavit se té holky, která si jedním hloupým rozhodnutím zničila život. Která ho zničila všem v tomhle domě. Ale nejde to.

Je mojí součástí a já ji nedokážu zahnat dost daleko, abych se osvobodila. Je pořád někde poblíž, drží se mě jako klišé, řítí se na mě jako ten balvan a já vím, že tohle je předem prohraný boj.

Takhle se asi cítí ten, kdo je navždycky odsouzený trpět.

Nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Dochází mi odhodlání i síla. Stačilo by tak málo, abych zapomněla navždycky...

Balancuju nad propastí a snažím se odhadnout, jestli případným pádem vykoupím svou vinu jednou provždycky. Jestli potom konečně najdu rozhrěšení. Jestli mi Judita odpustí. Jestli mi odpustí máma.

Jestli dokážu odpustit sama sobě...

Bylo už po půlnoci, když se jako obvykle kradla po schodech dolů do přízemí. Už ani nečekala, až všichni usnou. Věděla, že ji nikdo postrádat nebude. Posledních pár let pravidelně mizela uprostřed noci neznámo kam – a nikdo o tom neměl ponětí. Snad až na Dominiku.

Před tou samozřejmě své noční útěky nemohla zatajit. Ale Dominika mlčela. Mlčela už tak dlouho, že i když teď nakonec promluvila, tohle tajemství si určitě nechá pro sebe a bude mlčet dál.

Kateřina měla levou dlaň položenou na dřevěném zábradlí a zvolna scházela po schodišti do přízemí. V domě panovalo neobvyklé ticho. Očekávala, že zaslechne alespoň nějaké zvuky noci – Juditu, jak tiše prozpěvuje dítěti, nebo maminku, která se ji bude snažit utiřit. Ale zřejmě obě tvrdě spaly, protože neslyšela nic.

Šla potmě, znala tu každý schod. Věděla, kterému se podvědomě vyhnout, aby vrznutí neprobudilo někoho v domě nebo aby nepřilákalo nežádoucího svědka jejich útěků. Dole v chodbě zaváhala. Dveře do kuchyně zůstaly pootevřené, a tak do nich opatrně drcla a nahlédla dovnitř. Světlo z pouliční lampy, které kuchyň matně osvětlovalo, vrhalo pochmurné stíny do koutů opuštěné místnosti. Nikdo tam nebyl. S úlevou se narovнала a chystala se zmizet zadními dveřmi jako vždycky.

Ale pořád měla neodbytný pocit, že je něco jinak. To ticho ji znervózňovalo, ačkoli nedokázala přijít na to proč. Proč cítí nervozitu a podivnou tíseň, která ji zbavovala odhodlání zmizet a ani se neohlédnout. Jako by ji něco svazovalo na místě.

Ještě pár vteřin vyčkávala, ale pak zamířila k zadním dveřím. Dům byl stejně tichý, jako když vyklouzla nahoře z pokoje. Pootevřela dveře a vyšla do zahrady. Teprve když je za sebou potichu přivírala a uslyšela zrádné tiché klapnutí, úzkost z ní spadla. Dělá přece jen to, co dělala už mockrát. Ještě nikdy o tom nepochybovala.

Ale ve chvíli, kdy se obrátila a spatřila temnou, nehybnou postavu opírající se o starou jabloň stojící kousek od domu, pochopila, že neměla svou intuici podceňovat. Ušklíbla se, když ho poznala.

Jakub se pomalu narovnal, když si uvědomil, že o něm ví. Paže měl založené na hrudi a vlasy mu padaly do očí, ale byla taková tma, že na tom nezáleželo, protože do očí by mu stejně neviděla.

„Utíkáš?“ zeptal se s lehkým pohrdáním v hlase. Zachvěla se, ale tvář měla klidnou a nečitelnou jako obvykle.

„Proč bych to dělala?“ opáčila a chtěla se kolem něj protáhnout, ale chytil ji za paži. Podívala se na něj a doufala, že bude stačit ten pohled a on ji pustí, ale neudělal to.

„To řekni ty mně,“ pronesl tiše. „Kam utíkáš?“ zeptal se naléhavě. „A proč?“

Vyškubla mu paži ze sevření a třela si ji dlaní druhé ruky. „Proč bych to dělala?“ zopakovala, tentokrát však z jejího hlasu zazněl vztek, který se jí nepodařilo dostatečně potlačit.

Věděl, že už nemluví o nočních odchodech z domu, ale o odpovědích, které by rád znal. „Kvůli mému šarmu?“ pousmál se škádlivě.

Chvilí nehnutě zírala do jeho tváře, jako by pochybovala o jeho zdravém rozumu. Pak stiskla rty k sobě a pokračovala v cestě. Po pár krocích ale zjistila, že Jakub jde vedle ní, stejně nenuceně, jako se předtím opíral o ten strom.

„Hod' tam zpátečku,“ vyzvala ho naštvane. „Nech mě na pokoji.“

„Zkus mě zastavit,“ navrhl hravě a pokrčil ramenem, když na něj nevěřicně pohlédla.

Zastavila se a vypadalo to, že přemýšlí, čím ho praští. „No tak,“ zamumlal. „Na to nemáš.“

Ve tváři se jí mihla syrová bolest a pak vztek. „Vypadni z našeho života,“ zasyčela. „Jen tu překážíš.“

Znovu pokrčil ramenem. „Neřekl bych,“ prohodil nenuceně. „Tak kam jdeš?“

Kateřina se na něj jen mlčky dívala. Věděl, že mu neodpoví, jen ji prostě rád dráždil. Dala se tak snadno vyprovokovat. Najednou ho prudce odstrčila, její dlaň tvrdě narazila do jeho hrudi a on se maličko zapotácel, protože to nečekal. Prosmýkla se kolem něj a přes zahradu mířila k sousednímu domu. Nechápatě ji sledoval a pak se vydal za ní. Myslel, že se vydá k lesu, ale ona prostě prošla oběma zahradami a pak se ocitla na ulici.

Když se znovu zařadil po jejím boku, jen pevně stiskla rty k sobě a snažila se ho ignorovat. Ale dlouho jí to nevydrželo. Nakonec se vztekle zastavila. Dostali se do okrajové části města, měl dojem, že tudy jednou projížděl, ale jistý si tím nebyl.

Ještě poměrně nedávno sem pravidelně jezdil ke své stárnoucí tetě, mámině sestře, která se nikdy nevdala a žila v malém domku na okraji města snad celý svůj život. Měl ji rád. Trávil u ní jako malý každé prázdniny, a když nečekaně zemřela, tajně to obřečel.

Moc dobře věděl, kudy se jde ke zřícenině za městem, ale předstíral, že by tam bez navigace netrefil. Ani nevěděl, proč nepřiznal, že tohle město dobře zná – a že zná i jeho okolí. I jako dospívající se sem občas zajel podívat, ačkoli v tetině bývalém domku už dávno bydleli cizí lidé.

Když mu táta navrhl ubytování u svého dávného přítele, nezaváhal. Potřeboval vypadnout a přestat se ohlížet do minulosti. Vlastně si s Kateřinou byli dost podobní, protože i on utíkal. Jen to nedělal tak okatě.

O jejích nočních únicích z domu věděl už nějaký čas, ale předtím se příliš soustředil na Dominiku, takže tomu nevěnoval tak velkou pozornost. Ale teď už ho Dominika nepotřebovala. Mohl se zaměřit na Kateřinu...

„Ty to nevzdáš, co?“ zamumlala zčistajasna. Jakub se pousmál.

„Myslel jsem, že tohle jsme si už ujasnili,“ mrkl na ni, ale nejspíš si toho škádlivého mrknutí nevšimla. Zarytě zírala přímo před sebe a v duchu přemítala, co by mohla udělat.

„Tam, kam jdu, jít nemůžeš,“ prohlásila nakonec. Teprve pak se na něj podívala.

„Proč ne?“ zeptal se zvědavě a nakrčil obočí.

„Prostě se vrať. Nech mě na pokoji. Prosím.“ Nejspíš ještě nikdy nikoho o nic neprosila. Teď ale ano. Muselo jí na tom moc záležet.

Tváří se jí kmitla nejistota, ale hlas měla pevný, odhodlaný. Uvolněně ji objal kolem ramen a přátelsky se k ní naklonil. Nechala si to líbit, ačkoli jindy by už jeho ruku setřásla. Na rtech se mu usadil domýšlivý úsměv, ale ona se na něj nedívala. Oči upírala do tmy a snažila se nedat najevo netrpělivost.

Potřebovala se ho rychle zbavit. Obloha brzy začne blednout. Nestihne se vrátit včas, jestli ji Jakub ještě chvíli bude zdržovat.

Povzdechl si a ruku z jejího ramene zase stáhl. Pak se narovnal. „Dobře,“ pronesl a ona na něj překvapeně pohlédla. Nejspíš nevěřila, že by to mohlo být tak snadné.

Znovu se na ni usmál, ale připadalo jí, že v tom úsměvu vidí těžce skrývaný smutek. Pak se otočil a vracel

se zpátky. Chtěla na něj křiknout, zeptat se, jestli trefí domů, ale nakonec to neudělala. S provinilou vděčností se vydala znovu na cestu. Zbývalo tak málo času...

Když se nad ránem vracela domů, měla hlavu čistou jako už dlouho ne. Lehká závrať ji nutila jít pomalu, sem tam se opřela o stromy v zahradě nebo o zeď, na rtech zasněný úsměv, který tam obvykle nemívala, a oči vzdálené, jako by za nimi ani nebyla.

Všechno, co ji ještě před pár hodinami trápilo, bylo pryč. Prostě to zmizelo. Cítila podivnou lehkost, i když nohy měla těžké a nemotorné. Na prahu škobrtla a zakymácela se, ale chytila se kliky a vyrovnala balanc. Potom vešla do tmavé chodby. Už se rozednívalo, zdržela se déle, než bylo obvyklé. Ale bylo jí to fuk. Trošku nechápavě se usmívala, jako by netušila, kam má jít teď.

Domem zněl tlumený zpěv, Kateřina se zastavila a vzhlédla. V očích se jí znovu objevila prázdnota a předešlý pocit spokojenosti ji opustil. Návrat do reality byl drsnější, než předpokládala, a přitom ji to vlastně nepřekvapilo. Vždycky to probíhalo stejně. Pár hodin zapomnění a pak drsné procitnutí.

Sotva se sem vrátila, veškeré placebo, pro které si v noci šla, ztratilo svou moc. Hlava jí ztěžkla a cítila lehkou nevolnost, ale věděla, že to brzy přejde. Už to vlastně mělo přejít. Rozmrzele se podívala na mobil, který vytáhla ze zadní kapsy džín. Zbývalo proklatě málo času.

Nad hlavou jí práskly dveře a ozval se nelidský skřek. Hned vzápětí zaslechla mámin hlas.

„Judito! Vrať se!“

Bosé nohy dusaly chodbou, Judita běžela ke schodišti a Kateřina se zmateně rozhlížela, protože nemohla připustit, aby ji tady dole maminka našla v tomhle stavu. Jenže měla stále otupené smysly, místo aby rychle zmizela za nejbližšími dveřmi, zůstala stát uprostřed chodby a těkala očima kolem sebe v nastalé panice. Co chvíli se tu objeví Judita. A pak i maminka.

„Judito! Prosím!“

Maminčin hlas se ozval přímo nad její hlavou, nestihla se však ani leknout. Dveře, u kterých stála, se náhle prudce otevřely a kolem jejího pasu se obtočila něčí paže. Kateřina se nadechla k výkřiku, ale vzápětí jí ústa překryla drsná, mozolnatá dlaň.

Pak ji kdosi vtáhl dovnitř a dveře za nimi zase tiše přivřel. Mrskala se v jeho objetí a cítila ledové hroty hrůzy, které jí sevřely srdce. Neviděla mu do obličeje, protože ji držel v pevném sevření zády k sobě, takže netušila, kdo ji drží. Cítila jeho pevnou hruď přitisknutou na svá záda i klidné bušení jeho srdce. Pak se u jejího ucha ozval jeho známý hlas.

„Klid. To jsem já...“

Přestala se mrskat a zůstala v klidu. Jeho dlaň konečně sklouzla z jejích úst, ale druhou rukou ji stále svíral v pase a tiskl ji k sobě.

Pootočila k němu tvář. A pak jí ze rtů utekl tichý smích. Netušila, jestli šlo o dozvuky hysterie nebo o účinek drogy. Jakub se však zamračil.

„Zbláznila ses?“ zeptal se zachmuřeně. „Zahráváš si s ohněm.“